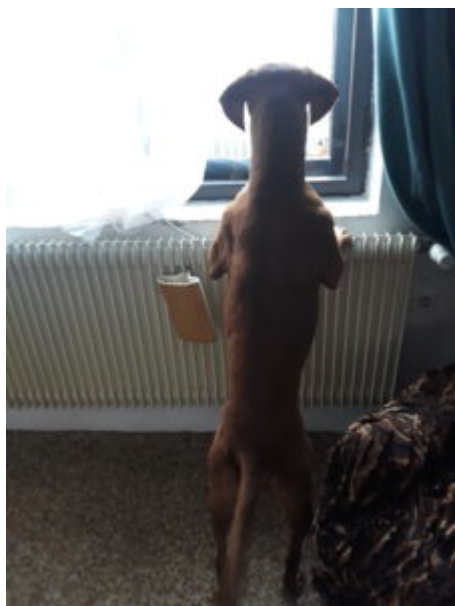

Ano, prosím! Tak jsem konečně na pár momentů zažila to, co ešče nikdá.

Že sem šla ven se psem a kočkou! Ale než k tomu došlo, stihla jsem ešče fůru věcí. Jako třeba se dobře vyspat. A když jsem se vzbudila, čekal na mě v kuchni rozespalej Rumoušek, páč Taliprtka jela s pánikem na chalupu. Pro sekačky, žebřík a hlavně pro moji armádu muškátůch. Už je zapotřebí je schovat a tak bylo nutno je převést. Tady se jim bude zimovat přeci jen líp, než když jsou opuštěný na chalupě. Pěkně jsme se s Rumouškem přivítali a já ho pak vypustila na zahradu, aby se vyčůral. A protože jsem neprozřetelně řekla, ať se kookne, ešivá tam nejni Mourínek, lítal tam pak jako pometlo ešče dalších půl hodiny. Jsem se mohla aspoň v klidu umýt a zcivilizovat. A taky se pustit do přípravy snídaně. Tak trošičku opulentní. Zašla jsem do prostoru za dílnou, kde mám v současnosti špajz, vytáhla plato domácích vajíček, drapla dvě cibule, papriku, z lednice vytáhla špek a pár cherry rajčat a dala se do přípravy hromady míchaných vajíček. Rumíček se mezitím vrátil dovnitř, ale potřeboval pořád dělat tu drbnu a vyhlížet ešivá nejde Mourís.

Jako malej harant, fakt. Nicméně jsem tak měla volný ruce pro vaření, připravila jsem si to všechno na pánvičce tak, že pak stačilo přidat rozkvedlaný vajíčka a bylo. Talitým dlouho nejel, tak jsem ešče stihla poklidit, ustlat a šli jsme jim naproti. Akorát, když jsem otvírala bránu, aby mohl Brtník s autem a vozíkem pak pohodlně jen zajet na zahradu, slyšela jsem nad zatačkou u lesa hrkání vozíku. “Aháá, to by mohli být oni.”, chtěla jsem říct Rumouškovi, kterej ovšem už mezitím somroval sousedům u plotu, ešivá ten Mourajs, že jo.... □ A Mourajs

nic. Zato páníček s Tali se opravdu dostavili, můj zvukovej odhad byl správněj. Stává se ze mě taky výborná drbna! □

A též pomocnej életrikářskej dělník. Protože mi bylo svěřeno stříhání drátů. Pro zásuvky - to máme 3x dva a půlku a pro světla, to máme 3x jeden a půlku. Obojí po sto metrech. Zkoušely jste dámy manipulovat s klubem stometrovýho drátu??? Pánů se neptám, páč ti -pokud se tu nějací vyskytují - už s tím do kontaktu určitě někdy přišli a kdyby i ne, tak zase mají dostatečný fyzický fond. Na rozdíl ode mne. Ono jako není problém to zvednout, nebo to kutálet. Nějak velký to nejní, ale při tom odměřování, kdy ten zatracenej drát furt vláčíte sem a tam a on navíc nespolupracuje, vy jste v polodřepu a máte odměřit třeba osmnáct metrů třicet....., pak sedmáct a půl metru, šest šedesát, metr sedmdesát, pět metrů dvacet.... jako výborná zábavička, když máte ručičky jak špejle. Netrvá to dlouho, funíte jak idiot a bolejí vás záda. A ten blbej drát nespolupracuje ani poté, co ho chcete svinout do patřičnýho kluba a označit si ho papírkem s naměřenou dýlkou, abyste pak věděli. Brtník se mi na začátku smál s hladítkem v ruce a poté, co jsem se tvářila dostatečně výmluvně, kdy hrozilo, že mu hladítkem zamáčknou hubu do malty, se smát přestal. Mno, takže to mám naměřený ty zásufkový dráty a zbytek budu muset doměřit jindy, páč se ukázalo, že už je habakůk hodin a je zapotřebí udělat jídlo a taky hlavně vyběhnout s Rumajzlíkem ven. Ten byl oproti Taliprtce, která si venčení užila na chalupě, zatím jen na zahradě a nelze ho pochopitelně šidit.

Vykýblovali jsme se ven. I s kachnou a portýrovací. Rumíček provedl kontrolu terénu, zda se zde nachází či nenachází jeho kočičí přítel a když jsme došli na konec sousedovic zahrady, přijelo auto a vnučka paní sousedky přivezla Mourísovi dlábes. Stačila jsem jí akorát pozdravit a říct jí, že jsem tentokrát mňoukavce ani nezahlídla a uuuuž se valil přes dvorek. Poznává jejich auto a je mu jasný, že se veze papání. Zároveň, ale zahlídl Rumíčka a evidentně přehodil priority. Žrádlo neuteče, ale ten podivuhodnej snadkámoš by mohl zmiznout. A protože o společnost teď má tu nouzi, tak se za ním vydal a my tak mohly pozorovat jejich další kroky v seznamování a pokusy o vzájemnou komunikaci. Oba se otrkávají čím dál tím víc. Mají takovou zvláštní hru - po úvodních seznamovací tanečkách, který se vždy opakují, přijde moment, kdy Mourís prostrčí tlapičku a zašmrdlá s ní na Rumouše. Ten se vždycky lekne, zvlášť pak v případě, že Mourís udělá hnedle rovnou i výpad. Pak zase prostrčí tlapičku plotem Rumíček a snaží se Mourínka dotknout. □ . Dobrá telka pod širým nebem. Zatímco ti dva spolu takhle blbli, stihly jsme my probrat jak je na tom paní sousedka. Už se

snad bude moci příští týden konečně vrátit domů.

Abychom ale moc nezdržovali, odvolala jsem pak - přiznám se, že horko těžko teda □ - Rumíčka. Ani příslib toho, že budeme blbnout s kachnou se nezdál dostatečným □ . Tak halt musela ke slovu přijít přísnost a výhružka toho, že ho nasekám do nudlí, pokud se ke mně okamžitě nepřipojí. Nechtěla jsem k plotu moc chodit- přeci jen je lepší si se sousedy popovídat s nějakým odstupem. Abych mu to příkoří vynahradila, pořádně jsme si na lukách zařádili. Nosil jako blášen, a taky si jen tak lítal si a čuchal. A já vždycky toho momentu využila k tomu, že jsem kachnu odhodila do dálky tak, aby nevěděl, kde je. Kus jsme poodešli a teprve potom jsem ho poslala hledat. Moc ráda se dívám, když takhle do dálky pracuje a dělá svou ohařinu. Byla poměrně hustá mlha, kravky na pastvinách nebylo vidět, ale zato slyšet. Odhaduju, že jak se nevidí, o to víc spolu musí "mluvit" . A když tak stojíte a pozorujete ohařika a zároveň posloucháte, jak to tam bučí, uvědomíte si, jak mají ten svůj jazyk taky pěkně barvitej □ A taky si jen tak mimochodem uvědomíte, že ta paní, které odborně zkoukla moje zateplený gumáčky a pravila, že mi v nich bude zima, měla pravdu. V zateplení bude nutno přidat. Ale zatím to ještě jde.

Při návratu - jak se dá taky očekávat - jsme museli zaparkovat u Mourínků. Nikde nikdo, tak jsem jen zavolala "Mourínkůůů!" a uuuž se ze strany od silnice řítila šedivobílá kulička. Jáákou von měl ale ráádoost! Hnedle se mi šel otírat o nohy a musela jsem ho pěkně hladit. Pak se pokusil k mému - a nejen mému □ - údivu otřít taky taky o Rumíčka. Ten byl ovšem zcela nepřipraven, zaskočen. A v obavách odskočil jak blecha. To zase zaskočilo Mourínka odskočil taky. Jak cirkus dvou blech □ . Mourís mi pak začal procházet kolem kotníků a občas došlo k letmému kontaktu zrzavýho a šedivýho čumáčku. Radši jsem ani nedýchala. Pak jsem se zkusila dát do pohybu a oba hošíčci se přidali. A šli tak jakej kus bok po boku, jak dva opravdový kámoši. Nešla jsem nikam daleko, jen dozadu za zahrady. Kucí řapali pěkně vedle sebe do momentu, kdy se Mourís rozradostnil a hravě se rozběhl. To rozradostnilo Rumíčka a rozběhl se taky. To ovšem ale zase Mourís už nevěděl, ešivá to je bezpečný, nebo ešivá nejní lovenej, hodil otočku a zaprskal a zasyčel v oblouku na Rumíčka, ať si dá odpal. □ "Se z vás picnu, vy dva jemeni." sdělila jsem jim a otočila jsem to nazpátek.

U sousedovic plotu se kucí zase rozparádili, ale protože to ještě pořád není vyladění, zajel Mourís radši mezi plaňky a tam zase pacičkou zlobil Rumíčka. Asi někde zmáčknul nějaký zvukový tlačítko, páč ten se rozeřval a to opět a logicky katapultovalo Mourínka k jabloni a

ešče si pro jistotu vyběhnul nahoru. Nebo možná taky proto, aby odtamtud strouhal Rumíčkoví mrkef □ . Nakonec se zase oba sešli v rohu zahrady, kde proběhlo cosi, co člověk nemá šanci rozklíčovat. Mourís usedl pod keř a hleděl. Rumouš hleděl z druhý strany plotu a pak prostrčil tlapku skrz směrem ke koucourkovi, kterej taky natáhnul tlapku a pak zas na sebe hleděli. Ešivá takhle uzavřeli pakt o neútočení to nevím, ale musela jsem jejich konferenci rozpustit, protože jsem potřebovala taky jít zabalit, abychom se mohli vrátit domů. Však na konverzaci budou mít čas zase příště a třeba s námi příště zase Mourínek půjde loukou podél zahrad.